

- en bönevandring tillsammans med Johannes

Joh 12:1-11

Vad är egentligen någons kärlek till Gud värd?
Och vem är jag att bedöma den?

Det hände när barnen ännu var små att de kom hem från skolan med ett och annat så kallat "farsdagskort". Det kunde se ut ungefär så här: Först ett streck. Det var jorden. Så en jättestor och jättegul sol, som lyste från en molnfri himmel. Under himlen växte en enorm tulpan och invid blomman stod en tanig liten gubbe. Det var jag. Och texten på kortet proklamerade att det inte fanns någon annan som var likt mig. Vilket ju verkade stämma ganska bra.

Om nu någon konstkännare kommit sig för att bedöma barnens teckningar som man vanligen bedömer ett konstverk hade han väl haft ett och annat att säga om proportionerna, både på blomman och gubben, eller kanske om färgsättningen på den ilsket gröna eller vackert rosa himlen. Om han sedan skulle ge sig till att gissa ett värde på en konstauktion så skulle konstverken kanske inte ha betingat några större summor. För värdet fanns någon annanstans. Värdet låg i en relation mellan en pappa och hans barn. Värdet låg i kärleken.

Jesus kom till Betania. Maria tog fram det dyrbaraste hon ägde. En hel flaska äkta nardusbalsam. Den skulle ha kostat dig en hel årslön. Och så håller hon alltsammans över Jesus, smörjer hans huvud och fötter, så att hela huset fylls av doften.

Judas bedömer värdet av hennes handling.

Han tycker att det är galet alltihop.

Han tycker att Maria bara slösar bort allt, till ingen nytta.

Och visst vore det slöseri, om det inte vore för kärleken.

Men över scenen i Betania skriver Maria till Jesus: - Ingen är som du.

Jag har hört många bedöma och värdera andras kärleksförklaringar till Gud.

- Lovsångerna är naiva. Bara ett ständigt upprepande av enfaldiga ord.

- Psalmerna är för gamla. Obegripliga till både innehåll och melodi.

Så håller vi på.

Och ibland värderas vi själva. Våra försök liknas vid barnens

streckteckningar. De är naiva och obegåvade, för att inte säga barnsliga.

Men Jesus sätter upp dem på en bra plats, där han kan se dem ofta, och

låter din kärlek fylla i det du brister i förmåga.

För honom är din kärlek vacker.

Bön: "Herre, som Maria tog det dyrbaraste hon hade och bara slösade det över dig till dess doften av hennes balsam fyllde hela huset så skulle jag vilja göra detsamma. För jag älskar dig, som älskat mig först."

Micael Nilsson